VRIJWILLIG DE ARMOEDE IN

Langzaam schuifelen we door het gangpad naar voren. Onze beurt afwachtend totdat ook wij door de deur naar buiten mogen treden. Een glimlach speelt om mijn lippen, de missie gaat nu echt beginnen.

Nog een laatste stap en plotseling sta ik in het felle zonlicht, bovenaan een vliegtuigtrap. De hitte komt me tegemoet. Ik kijk om me heen en zie het kleine, eenvoudige vliegveld van Dili. Langzaam daal ik de trap af en daar ga ik dan: ik zet mijn eerste stappen op Oost-Timorese bodem. Het land wat ik de komende twee jaar mijn thuis mag noemen en waar ik gedurende die tijd als leraar Engels op een middelbare school ga werken. Wie weet wat er allemaal komen gaat, wie weet wat er allemaal zal gebeuren deze twee jaar. Ik heb nog geen idee, ik kan me er moeilijk een voorstelling van maken. Rustig lopen we langs palmbomen over een overdekt pad richting de douane. Na de paspoortcontrole en het wachten op de bagage bij de enige bagageband die er is, mogen we dan echt het land betreden. We worden opgewacht door Franse vrijwilligers. We krijgen een 'tais', een traditionele sjaal, omgehangen. Op die manier worden we op Oost-Timorese wijze welkom geheten.

Enkele dagen later worden we in Dili opgehaald door een chauffeur. In een oude terreinwagen rijden we over een hobbelige en stoffige onverharde weg naar Baucau. Dit is de tweede stad van Oost-Timor en hier zullen wij, een Franse medevrijwilliger en ik, gedurende onze missie wonen en werken. Tijdens de vier uur durende reis naar Baucau wordt zichtbaar dat dit land nog echt in ontwikkeling is. Op grote delen van de route wordt gewerkt aan de aanleg van een verharde weg. In de bergachtige gedeeltes worden versterkingen gebouwd, zodat de weg daar straks niet wegzakt en over de gehele route worden goten en afwateringskanalen aangelegd, om het water in het regenseizoen af te kunnen voeren zonder dat het de weg belemmert. Ook de armoede wordt tijdens de rit zichtbaar. In de hoofdstad Dili was dit nog niet duidelijk te zien, maar onderweg zien we veel dorpjes met eenvoudige huizen van golfplaat en hout. Het dringt tot mij door dat dit toch wel een enorm verschil is met Nederland. Ik wist al dat er grote armoede heerst in Oost-Timor, maar je wordt het je pas bewust als je het ziet. Wat kan ik nu als westerling van deze mensen leren, die op deze wijze moeten leven? Op missie gaan betekent niet alleen dat je kennis en kunde overdraagt, maar ook dat je leert van de mensen tussen wie je woont. Enkele dagen later, we hebben net onze woning betrokken, wordt er tegen de avond op de deur geklopt. Het is al donker en met enige terughoudendheid doen we de deur open. We worden begroet met een "Bonoitie Maun", goedenavond broer. Twee buurmeisjes komen ons onverwacht soep brengen. "Is gastvrijheid dan niet het eerste wat ik hier kan leren?" schiet het beschaamd door me heen. Ω

Meer informatie of zelf op missie? Check www.fidesco.nl